ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GIUSEPPE TESAURO της 28ης Ιουνίου 1989 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με την παρούσα προσφυγή, η επιχείρηση Hoogovens αμφισβητεί ενώπιον του Δικαστηρίου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, την ατομική απόφαση C (87) 2031 της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 10ης Νοεμβρίου 1987, με την οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο 767 850 Ecu διότι υπερέβη τις ποσοστώσεις παραγωγής και παραδόσεως που της είχαν χορηγηθεί για το δεύτερο και τρίτο τρίμηνο 1985.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο, κυρίως, την πλήρη ή μερική ακύρωση της ίδιας της απόφασης· επικουρικώς, ζητεί την εύλογη μείωση του προστίμου.

2. Οι κανονιστικές ρυθμίσεις ΕΚΑΧ που διέπουν τις ποσοστώσεις παραγωγής για ορισμένα προϊόντα της χαλυβουργικής βιομηχανίας είναι καλώς γνωστές στο Δικαστήριο, το οποίο επανειλημμένως κλήθηκε να τις ερμηνεύσει [1].

Επομένως, μπορώ να περιοριστώ στην υπόμνηση ότι η προσβαλλόμενη ατομική απόφαση στηρίζεται στη γενική απόφαση 234/84/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1984 (ΕΕ L 29 της 1.2.1984, σ. 1)· σημειώνω, ειδικότερα, τη διάταξη του εδαφίου 1 του άρθρου 12: «Στις επιχειρήσεις που υπερβαίνουν τις ποσοστώσεις παραγωγής τους, ή το τμήμα των ποσοστώσεων αυτών που είναι δυνατόν να διατεθεί στην κοινή αγορά, επιβάλλεται πρόστιμο που ανέρχεται κατά κανόνα σε 100 Ecu ανά τόνο υπερβάσεως.»

3. Εξετάζοντας τώρα τα περιστατικά, δεν αμφισβητείται ότι η Hoogovens υπερέβη κατά το μέτρο που της προσάπτεται τις ποσοστώσεις οι οποίες της είχαν χορηγηθεί. Η ίδια η προσφεύγουσα το δέχεται και για να δικαιολογήσει την υπέρβαση αυτή επικαλείται διάφορα επιχειρήματα.

4. Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα επιχειρήματα των διαδίκων, στην οποία και παραπέμπω.

5. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ουσιαστικά ότι η απόφαση επιβολής του προστίμου δεν είναι πλήρως αιτιολογημένη. Παρατηρώ ότι η προβαλλόμενη έλλειψη αιτιολογίας δεν αφορά τη διαπίστωση της παράβασης, αλλά αποκλειστικά τον προσδιορισμό του ύψους του προστίμου. Η Hoogovens υποστηρίζει ειδικότερα ότι:

1) η Επιτροπή δεν αναφέρει στην απόφαση ούτε τις περιστάσεις ούτε τα κριτήρια βάσει των οποίων προσδιόρισε το ύψος του προστίμου·

2) η Επιτροπή αποσιώπησε τα κριτήρια αυτά, ώστε να μη φανεί η πλημμέλεια που κρύβεται στην ίδια την απόφαση, δηλαδή η

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 — Βλέπε, ιδίως, την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1986, Sideradria κατά Επιτροπής (41/85, Συλλογή 1986, σ. 3917), και την απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1987, Porto Nogaro κατά Επιτροπής (340/85, Συλλογή 1987, σ. 3575).

ύπαρξη δυσμενούς διακρίσεως στην άσκηση της εξουσίας της για την επιβολή κυρώσεων, και η οποία προκύπτει από τη σύγκριση μεταξύ του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε στη Hoogovens και του ύψους των προστίμων τα οποία επιβλήθηκαν την ίδια ημέρα σε άλλες χαλυβουργικές επιχειρήσεις.

6. Ας εξετάσω το πρώτο σκέλος της επιχειρηματολογίας. Η απόφαση φέρει πραγματικά το στίγμα της ελλείψεως αιτιολογίας;

7. Γενικά, νομίζω ότι είναι προφανές ότι οι απαιτήσεις αιτιολογίας μιας αποφάσεως με την οποία επιβάλλεται πρόστιμο είναι διαφορετικές από εκείνες που εφαρμόζονται σε απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση. Προκειμένου να διαπιστωθεί προσηκόντως ότι υπάρχει παράβαση, είναι αναγκαίο, αφενός, να γίνει ένα σύνολο πραγματικών και νομικών διαπιστώσεων, οι οποίες διαπιστώσεις, αφετέρου, πρέπει να στηρίζονται σε λογικό συλλογισμό ο οποίος αποκαλύπτει με σαφήνεια τα χρησιμοποιηθέντα κριτήρια. Αυτό δε γίνεται, προφανώς, για να δοθεί η δυνατότητα στον ενδιαφερόμενο να εκτιμήσει την ακρίβεια των εξαχθέντων συμπερασμάτων και στο Δικαστήριο να ελέγξει τις πράξεις της αρχής η οποία θέσπισε το αμφισβητούμενο μέτρο, ακυρώνοντάς το ενδεχομένως.

Νομίζω ότι το επίπεδο των απαιτήσεων στο οποίο πρέπει να αντιστοιχεί μια τέτοια αιτιολογία είναι υψηλότερο από το απαιτούμενο για την αιτιολογία του ύψους του επιβληθέντος προστίμου.

Πράγματι, υπάρχει κανονικά μια « νόμιμη ποινή » στα πλαίσια της οποίας (ή, σε ορισμένες περιπτώσεις, εκτός των πλαισίων αυτών) η αρμόδια αρχή επιλέγει το « quantum » της ποινής που πρέπει να επιβάλλει στη συγκεκριμένη περίπτωση σε συνάρτηση με ορισμένα κριτήρια τα οποία η αρχή έχει καθορίσει και τα οποία, υπό την επιφύλαξη ασφαλώς ότι οι επιχειρήσεις και το Δικαστήριο μπορούν να τα διακρίνουν, δύσκολα υπόκεινται στον έλεγχο του Δικαστηρίου (εκτός αν υπάρχει προφανής και αποδεδειγμένη δυσμενής διάκριση).

Όμως, όπως ο προκάτοχός μου γενικός εισαγγελέας Reischl είχε ήδη την ευκαιρία να υπενθυμίσει με τις προτάσεις του στην υπόθεση Lucchini κατά Επιτροπής (απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1983, 179/82, Συλλογή 1983, σ. 3083), τα περιθώρια εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, σε περίπτωση υπερβάσεως των ποσοστώσεων παραγωγής και παραδόσεως, προκύπτουν από το συνδυασμό των άρθρων 58, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, και 9 της γενικής αποφάσεως 2794/80 (στην παρούσα υπόθεση, του άρθρου 12 της γενικής αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ, η οποία αναφέρθηκε προηγουμένως και συνιστά το νέο εφαρμοστέο δίκαιο). Από τις παρατηρήσεις που ανέπτυξε ο γενικός εισαγγελέας, καθώς και από την άποψη που δέχθηκε το Δικαστήριο, ειδικότερα στις σκέψεις 7 και 8 της απόφασης Lucchini, προκύπτει το κανονιστικό πλαίσιο. Συγκεκριμένα, η ίδια η Επιτροπή περιόρισε τις εξουσίες που της παρέχει το άρθρο 58, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚΑΧ αποφασίζοντας ότι σε όλες τις περιπτώσεις υπερβάσεων των ποσοστώσεων, θα ορίζει πρόστιμο ανερχόμενο κατά γενικό κανόνα σε 100 Ecu ανά τόνο υπερβάσεως, εκτός εξαιρετικών περιστάσεων που δικαιολογούν την επιβολή προστίμου διαφορετικού ύψους. Και το Δικαστήριο διασαφήνισε: « Η Επιτροπή εγκύρως ρύθμισε τη χρήση της διακριτικής της εξουσίας θεσπίζοντας τον κανόνα αυτό, ο οποίος ανταποκρίνεται στις επιταγές της αρχής της ισότητας, ενώ συγχρόνως αφήνει τη δυνατότητα να λαμβάνονται υπόψη εξαιρετικές καταστάσεις. » « Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η *ειδική αιτιολογία* για το ύψος του προστίμου απαιτείται μόνο στις εξαιρετικές περιπτώσεις κατά τις οποίες η Επιτροπή εφαρμόζει κάποιο διαφορετικό συντελεστή από το συντελεστή που αποτελεί τον κανόνα. » (Η υπογράμμιση δική μου.)

Ο λόγος της επιταγής αυτής προκύπτει από τους όρους που χρησιμοποίησε το Δικαστήριο και, ειδικότερα, σε σχέση με τις επιταγές της αρχής της ισότητας. Με άλλα λόγια, όταν η Επιτροπή παρεκκλίνει από την εφαρμογή του « συντελεστή που αποτελεί τον κανόνα » ο οποίος εξασφαλίζει αφεαυτού μια τέτοια ισότητα, οφείλει, εν ονόματι της ίδιας αυτής επιταγής, να παράσχει σαφέστερη αιτιολογία (« ειδική αιτιολογία »).

8. Κατ' αυτόν τον τρόπο καταλήγω σε ένα πρώτο συμπέρασμα: η ειδική αιτιολογία δεν είναι αναγκαία όταν η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η σοβαρότητα της παράβασης αντιστοιχεί στον γενικό κανόνα λόγω ελλείψεως περιστάσεων που να δικαιολογούν παρέκκλιση από το συντελεστή-κανόνα, εφαρμόζει αυτόν το συντελεστή. Εν προκειμένω, επιβεβαιώνεται αυτό που παρατήρησα προηγουμένως, δηλαδή ότι η αιτιολογία του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε σε συγκεκριμένη περίπτωση υπόκειται, από την ίδια της τη φύση, σε αυστηρότερες απαιτήσεις από ότι η αιτιολογία ως προς τη διαπίστωση της παράβασης.

9. Συγχρόνως, το συμπέρασμα αυτό με οδηγεί να διατυπώσω τη γνώμη μου επί δύο πρόσθετων επόψεων. Πρώτον, η επιταγή ειδικής αιτιολογίας θεωρητικά ισχύει και στην περίπτωση επιλογής λιγότερο υψηλού συντελεστή από το συντελεστή που αποτελεί τον κανόνα; Δεύτερον και σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, η Επιτροπή τήρησε την επιταγή αυτή στην προκειμένη περίπτωση;

10. Όσον αφορά την πρώτη έποψη, δεν νομίζω ότι μπορεί να υποστηριχθεί σοβαρά ότι η εφαρμογή συντελεστή χαμηλότερου από το συντελεστή που αποτελεί τον κανόνα απαλλάσσει την Επιτροπή από την υποχρέωση οποιασδήποτε αιτιολογίας. Είναι μάλλον αληθές ότι η κατάσταση είναι διαφορετική στην περίπτωση κατά την οποία ο συντελεστής που εφαρμόστηκε είναι υψηλότερος από αυτόν που αντιστοιχεί στον κανονικό συντελεστή, ειδικότερα στην περίπτωση η οποία προβλέπεται στο εδάφιο 2 του άρθρου 12 της γενικής αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ, η οποία παρατέθηκε ήδη. Είναι προφανές εν προκειμένω ότι η Επιτροπή οφείλει να δικαιολογήσει κατά τρόπο ακόμη *περισσότερο εξαντλητικό* τους λόγους που την οδήγησαν να επιβάλει *υψηλότερο πρόστιμο*. Θεωρώ όμως προφανές ότι η ειδική αιτιολογία, έστω και συνοπτική, επιβάλλεται επίσης στην περίπτωση *χαμηλότερου προστίμου*, όπως εν προκειμένω, έστω και για να αποφεύγονται ενδεχόμενες αιτιάσεις για διαφορετική μεταχείριση και, σε τελευταία ανάλυση, δυσμενούς διακρίσεως. Η θέση αυτή μου φαίνεται η μόνη η οποία συμβιβάζεται προς τη ratio decidendi της απόφασης Lucchini, την οποία μόλις προηγουμένως παρέθεσα.

Επαναλαμβάνω εξάλλου, ότι σε μια τέτοια περίπτωση, η επιχείρηση στην οποία επιβλήθηκε το πρόστιμο δικαιούται να γνωρίζει σε γενικές γραμμές τους λόγους για τους οποίους της επιβλήθηκε μειωμένο πρόστιμο. Κατά τη γνώμη μου, πρέπει να αποκλειστεί ότι η Επιτροπή υπέχει οποιαδήποτε άλλη υποχρέωση πλην του να αναφέρει κατά τρόπο επαρκώς κατανοητό τους λόγους για τους οποίους μείωσε το πρόστιμο. Μολονότι είναι αληθές ότι δεν χρειάζεται ειδική αιτιολογία όταν απλώς εφαρμόζεται ο συντελεστής που αποτελεί τον κανόνα, δεν έχει νόημα η επιβολή χαμηλότερου προστίμου στην επιχείρηση να υπόκειται στην υποχρέωση αιτιολογίας η οποία να βαίνει πέρα από τις επιταγές κατανόησης και διαφάνειας για την επιχείρηση και για το Δικαστήριο.

11. Όσον αφορά τώρα τη δεύτερη έποψη, δηλαδή το ζήτημα αν στην προκειμένη περίπτωση η Hoogovens ήταν σε θέση να γνωρίζει τους λόγους για του οποίους της επιβλήθηκε μειωμένο πρόστιμο σε σχέση με το ποσό το οποίο έπρεπε κανονικά να της επιβληθεί, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απάντηση περιλαμβάνεται στο προτελευταίο εδάφιο της τελευταίας αιτιολογικής σκέψης της προσβαλλόμενης αποφάσεως: « Λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία που προέκυψαν κατά την έρευνα που έγινε στο πλαίσιο των διαδικασιών

παραβάσεως, πρέπει να επιβληθεί πρόστιμο 50 Ecu ανά τόνο υπερβάσεως. »

Εξάλλου, η ίδια η Επιτροπή, πάρα πολύ ευθαρσώς αναγνώρισε κατά την προφορική διαδικασία ότι η αιτιολογία αυτή ήταν ίσως πάρα πολύ συνοπτική. Συμφωνώ με την τελευταία αυτή παρατήρηση της Επιτροπής.

12. Πράγματι, δεν νομίζω ότι η φράση που επικαλείται η Επιτροπή ικανοποιεί τις απαιτήσεις αιτιολογίας, έστω και μειωμένες στο ελάχιστο, κατά το μέτρο που ήταν αναγκαίο εν προκειμένω. Δεν νομίζω ότι η απλή αναφορά στα στοιχεία τα οποία προέκυψαν κατά την έρευνα που διενεργήθηκε κατά τη διαδικασία για τη διαπίστωση της παράβασης επιτρέπει στην εταιρεία Hoogovens, και ακόμη λιγότερο στο Δικαστήριο, να γνωρίζει τους λόγους μειώσεως του προστίμου κατά τρόπο επαρκώς κατανοητό γενικά και, ειδικότερα, κατά τρόπο που να εξαλείφει τις θεμιτές αμφιβολίες ως προς την ύπαρξη δυσμενών διακρίσεων.

13. Επ' αυτού, θα ήθελα να είμαι εξαιρετικά σαφής. Το γεγονός ότι η Επιτροπή επιβάλλει πολλά πρόστιμα σε διαφορετικές χαλυβουργικές επιχειρήσεις, έστω και συγχρόνως, δεν έχει ως συνέπεια ότι δημιουργείται για την Επιτροπή η υποχρέωση να προβαίνει με τις διάφορες αποφάσεις σε σαφείς συγκρίσεις μεταξύ των ελαφρυντικών περιστάσεων που δικαιολογούν τη μείωση των επιβληθέντων προστίμων ανάλογα με την περίπτωση. Υπό την έννοια αυτή, δέχομαι πλήρως τον ισχυρισμό που περιλαμβάνεται στην ανταπάντηση της Επιτροπής. Σ' αυτό προσθέτω ότι, βάσει του άρθρου 58, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή έχει ως ειδική αποστολή την επιβολή προστίμων σε περίπτωση που οι επιχειρήσεις παραβαίνουν τις εκδοθείσες αποφάσεις κατ' εφαρμογή του εν λόγω άρθρου. Δεν έχει ως καθήκον τη σύνταξη εγχειριδίου ως προς τον τρόπο με τον οποίο εκπληρώνει την αποστολή αυτή. Επ' αυτού, δεν συμφωνώ με την προσφυγούσα καθόσον ισχυρίζεται, με το δικόγραφο της προσφυγής της, ότι η πολιτική που ακολουθεί η Επιτροπή επιβάλλοντας πρόστιμα προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις κάθε απόφασης. Η πεποίθησή μου είναι ότι, μεριμνώντας για την τήρηση της κανονιστικής ρυθμίσεως που θέσπισε αυτή η ίδια, η Επιτροπή δεν προβαίνει σε εσφαλμένη εφαρμογή — ειδικότερα παραβιάζοντας την υποχρέωση αιτιολογίας και την αρχή της ισότητας —, δεν υποχρεούται να παρέχει με κάθε απόφαση εφαρμογής λεπτομερείς πληροφορίες ως προς τους λόγους βάσει των οποίων, σε άλλες περιπτώσεις, δεν εφάρμοσε σε άλλες επιχειρήσεις το συντελεστή που αποτελεί τον κανόνα.

14. Βάσει των αρχών αυτών, νομίζω ότι εν προκειμένω δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε αναφορά στον καθορισμό των προστίμων τα οποία επιβλήθηκαν με άλλες αποφάσεις και αφορούν ανταγωνίστριες επιχειρήσεις, η επίδικη απόφαση περιλαμβάνει επαρκή καθεαυτό αιτιολογία, όσον αφορά τα κριτήρια που έλαβε υπόψη η Επιτροπή. Για να πεισθεί κανείς ως προς αυτό, αρκεί να σημειωθεί ότι διατύπωση του τύπου « υπό το φως των στοιχείων που προέκυψαν κατά τη διάρκεια της έρευνας που διεξήχθη στο πλαίσιο των διαδικασιών για τη διαπίστωση της παράβασης » συνιστά, αφενός, *κοινοτυπία*, (πράγματι, δεν μπορεί παρά να αναμένεται ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε στο αποτέλεσμα των ερευνών που διενεργήθηκαν για τη συγκεκριμένη περίπτωση και όχι σε « φήμες », σε « a priori » ή, ακόμη χειρότερα, στα αποτελέσματα έρευνας σχετικής με αντιντάμπινγκ ή ανταγωνισμό ...)· αφετέρου, είναι τόσο *γενική* ώστε δεν παρέχει καμιά βοήθεια για την κατανόηση των πραγματικών λόγων μειώσεως του προστίμου.

15. Είναι αληθές ότι η καθής υποστηρίζει σχετικώς ότι η επίδικη απόφαση περιλαμβάνει στοιχεία τα οποία παρέχουν τη δυνατότητα στη Hoogovens να κατανοήσει, με απλό απο-

κλεισμό των δύο περιστάσεων που η επιχείρηση στην οποία επιβλήθηκε το πρόστιμο θεωρεί ως ελαφρυντικές, ενώ απορρίφθηκαν ρητά από την Επιτροπή, ότι ο λόγος για τον οποίο μειώθηκε το πρόστιμο συνδέεται με το τρίτο επιχείρημα που προέβαλε η προσφεύγουσα, δηλαδή τη *σχέση μεταξύ των ποσοστώσεων παραγωγής και των τμημάτων των ποσοστώσεων παραδόσεως* (σχέση I/P) χαλυβουργικών προϊόντων (βλέπε ειδικότερα την τρίτη αιτιολογική σκέψη, εδάφιο 2).

Η τρίτη αιτιολογική σκέψη έχει ως εξής:

« Έχοντας όμως υπόψη ότι:

η πρόθεση της Hoogovens να αγοράσει ποσοστώσεις και η αδυναμία στην οποία βρέθηκε να εκτελέσει το σχέδιο αυτό δεν δικαιολογούν την εκ μέρους της περιφρόνηση των υποχρεώσεων που υπέχει βάσει του συστήματος ποσοστώσεων· πράγματι, σ' αυτήν εναπέκειτο να προγραμματίσει τις παραδόσεις της ανάλογα με τις διαθέσιμες ποσοστώσεις·

οι δυσχέρειες τις οποίες η Hoogovens αντιμετώπιζε από πάρα πολύ καιρό λόγω της δυσμενούς σχέσεως μεταξύ του τμήματος ποσοστώσεως που προοριζόταν να παραδοθεί στην κοινή αγορά και της συνολικής ποσοστώσεως παραγωγής αναγνωρίσθηκαν πραγματικά από την Επιτροπή και την οδήγησαν να εκδώσει την απόφαση 1433/87/ΕΚΑΧ, της 20ής Μαΐου 1987·

το σύστημα ποσοστώσεων είναι κανονιστική ρύθμιση εφαρμοζόμενη κατά τρίμηνο, πράγμα που αποκλείει το συμψηφισμό από ένα τρίμηνο σε άλλο. »

16. Όπως βλέπουμε, η ανάγνωση του εδαφίου 2 της τρίτης αιτιολογικής σκέψης της αποφασης C (87) 2031 δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι η ελαφρυντική περίσταση στην οποία στηρίζεται η φερόμενη μείωση του προστίμου από 100 σε 50 Ecu ανά τόνο βρίσκεται στη σχέση I/P. Αντίθετα μάλιστα, η διατύπωση που επέλεξε η Επιτροπή οδηγεί στη σκέψη ότι η εκτίμηση των δυσχερειών που αντιμετώπιζε η Hoogovens όσον αφορά τη δυσμενή σχέση I/P είχε ως συνέπεια να εκδοθεί η απόφαση 1433/87/ΕΚΑΧ, της 20ής Μαΐου 1987. Με άλλα λόγια, όχι μόνο δεν προκύπτει ότι η περίσταση αυτή θεωρήθηκε ως ελαφρυντική όσον αφορά την *προσβαλλόμενη απόφαση*, αλλά αντίθετα από το εδάφιο 2 της τρίτης αιτιολογικής σκέψης προκύπτει ότι η περίσταση αυτή λήφθηκε υπόψη για να εκδοθεί *άλλη διαφορετική απόφαση*, άσχετη με την παρούσα διαφορά.

Η απλή ανάγνωση της τελευταίας αυτής αποφάσεως προσφέρει την οριστική επιβεβαίωση αυτού που μόλις προηγουμένως παρατήρησα. Πράγματι, με την απόφαση αυτή επιτρέπεται στις κοινοτικές επιχειρήσεις οι οποίες εμφανίζουν μια δυσμενή σχέση I/P να αυξάνουν τις ποσοστώσεις τους παραδόσεων εντός της κοινής αγοράς μετατρέποντας μέρος των ποσοστώσεών τους παραγωγής.

Επομένως, από την ανάγνωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως (τρίτη αιτιολογική σκέψη, εδάφιο 2), καθώς και από το περιεχόμενο της αποφάσεως 1433/87/ΕΚΑΧ καθίσταται προφανές ότι το επιχείρημα που συνδέεται με τη δυσμενή σχέση I/P αντικρούεται και, στην πραγματικότητα, το στοιχείο αυτό δεν λαμβάνεται καθόλου υπόψη ως περίσταση ασκούσα επιρροή για τη μείωση του προστίμου, με συνέπεια ότι οι σχετικοί ισχυρισμοί της Επιτροπής φέρονται περισσότερο ως προσπάθεια συμπληρώσεως κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο και εκ των υστέρων ενός κενού στην αιτιολογία (το οποίο εξάλλου αναγνωρίζει) παρά λογική ερμηνεία της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

Θεωρώ επομένως, ότι ορθώς η Hoogovens υποστηρίζει ότι από την ανάγνωση της εν λόγω αποφάσεως δεν προκύπτει ότι ο λόγος μειώσεως του προστίμου έγκειται στη δυσμενή σχέση I/P. Επιπλέον, πρέπει να παρατηρηθεί σχετικώς ότι είναι βέβαιο ότι το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να καταλήξει σε ένα τέτοιο συμπέρασμα. Αυτό εξαλείφει ριζικά και οριστικά κάθε αμφιβολία ως προς την ύπαρξη πλημμελούς αιτιολογίας.

17. Ως συμπέρασμα, νομίζω ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής κατά την αιτιολογία της. Απομένει να εξετασθεί ποιες συνέπειες πρέπει να επισύρει η διαπίστωση αυτή. Αφενός, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την ύπαρξη παραβάσεως και αναγνώρισε την υπέρβαση ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί· επομένως, δεν νομίζω ότι δικαιολογείται απόφαση με την οποία να εξαλείφεται πλήρως το πρόστιμο. Αφετέρου, η Επιτροπή παρέβη το καθήκον της μη προσδιορίζοντας με επαρκή ακρίβεια τα κριτήρια που εφάρμοσε για τη μείωση του προστίμου. Υπ' αυτές τις συνθήκες, προτείνω στο Δικαστήριο να εφαρμόσει το άρθρο 36, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ και σύμφωνα με την αρχή της επιεικείας να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην Hoogovens.

Είναι, βεβαίως, προφανές, ότι η Επιτροπή πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.